

DE 1845 TOLK

HUISORGAAN VAN N.V. ASSURANTIE MAATSCHAPPIJ DE NEDERLANDEN VAN 1845

DE STEM VAN ONS BEDRIJF

Die stem behoort toe aan de telefonistes. Elke dag houden zij het telefoonverkeer op gang tussen de buitenwereld en de 1845. Op pag. 6 in dit nummer kunt U zien welke gezichten er bij de stemmen horen.

der de agrariërs en in mindere mate bij de industrieën. Oorspronkelijk was de heer Bloemendal begonnen als verfmeeester in Wierden. „Mijn neef deed toen in assurantien en hij heeft me overgehaald om er ook mee te beginnen.” In 1933 kwam hij toen bij een verzekering-maatschappij in dienst als agent-incasseerder, totdat hij op 1 januari 1946 het assurantiëkantoor in Den Ham opende.

Behalve de verzekeringen liggen andere onderwerpen de heer Bloemendal na aan het hart, zoals bijv. de ontwikkeling en de toekomst van Den Ham. Wie hierover een gesprek begint met deze Twente-naar ontdekt al spoedig, dat de gemeentebelangen van Den Ham nauw samenhangen met die van een dichtbij gelegen plaatsje: Vroomshoop. Wat men in Den Ham wil, wil men veelal in Vroomshoop niet, en ook andersom. En hoe klein de plaatselijke problemen van Den Ham en Vroomshoop misschien mogen schijnen bij de enorme vraagstukken waarmee de grote steden in het westen van Nederland kampen, er zijn in deze twee dorpsgemeenschappen vaak tegenstrijdige belangen en men komt graag voor de eigen zaak op.

Zo was er reeds heel lang gesproken over een overdekt zwembad. Het scheen Den Ham's neus voorbij te zullen gaan, maar plotseling kwam er een totaal andere oplossing in de vorm van een stuk grasland, toebehorend aan een grootgrondbezitter. Nu krijgt Den Ham een natuurbad... De eerste spade wordt binnenkort in de grond gestoken en de Den Hammers zijn zo trots op dit onverwachte buitenkansje, dat twee inwoners van het dorp aanboden voor niets en niemendal het zwembad te graven.

Het ouderlijk huis in Daarle.

Uit de tijd dat de jonge Bloemendal nog niet aan de 1845 dacht!

PORTRET VAN DE HEER BLOEMENDAL assurantieman in Twente

Den Ham ligt hem na aan 't hart

In het westen van Nederland worden de toeristen aan stranden, parken en tentoonstellingen bij duizendtallen geteld. Op maandagochtend kan men altijd lezen, dat zoveel duizend mensen op zondag in de Noordzee hebben gezwommen en dat ergens de 100.000ste bezoeker is geregistreerd en begroet.

Zo weldadig rustig doet het dan

aan, te horen dat ergens in Twente in de afgelopen zomer 369 toeristen geregistreerd werden! Dat was in het gelukzalige Den Ham, dat ligt tussen Almelo en Ommen. Een vriendelijk plaatsje, met kleine huizen en grote tuinen en dat alles in een streek, die adembenemend rustig en mooi is.

De heer J. Bloemendal heeft er een assurantiëkantoor en door de aard

van zijn werk kent hij vrijwel iedereen in Den Ham. Zijn klanten reist hij af per auto, fiets of motor, al naar gelang het uitkomt. Zijn vrouw, mevr. F. J. Bloemendal-Scheffer, vangt thuis de zaak op, als haar man de deur uit is. „De zaak komt best voor mekaar, als zij het overneemt”, zegt de heer Bloemendal niet helemaal zonder trots. Hij vertelt voorts, dat hij voornamelijk zijn klanten telt on-

„Ik neem de ene helft”, zei er een spontaan, „en dan ik de andere helft”, zei zijn vriend. Wanneer de heer Bloemendal dit verhaal vertelt, moet hij telkens even zijn sigaar uit de mond nemen en grinnen. Hij vindt het een mooi voorbeeld van wat eensgezindheid in een dorp vermag te doen. En Den Ham vaart er wel bij.

De heer Bloemendal is geboren in Daarle (gem. Hellendoorn) op een boerderij. In de keuken in Den Ham, die tevens woonkamer is, hangt een groot schilderij van deze

Mevr. Bloemendal: „Je moet eenvoudig blijven”.

boerderij; dat is tevens het enige wat er nog van over is, want de boerderij zelf bestaat niet meer.

Het huis waarin de heer Bloemendal nu woont, betrok hij kort voor de geboorte van dochter Annie (nu 24 jaar). Met zijn vrouw woonde hij eerst in een huurhuis, maar het leek hun beiden een ellendige gedachte dat het kind daar geboren moest worden. Een eigen huis, dat is waar men in Twente aan hecht. En dochter Annie, die kort geleden getrouwd is met een assurantie-man, heeft ook haar eigen woning gekregen: een moderne bungalow, 2 minuten lopen van haar ouderlijk huis.

Ze trouwde de heer H. Nijenhuis, die haar vader assisteert bij de assurantiwerkzaamheden.

Het had nog heel wat voeten in de aarde voor de bungalow voor het echtpaar Nijenhuis er stond. De woning was geprojecteerd naast een oude molen, die op de Monumentenlijst stond en om het nieuwe huis niet te zeer uit de toon te laten vallen had men zich bij het ontwerp van de bungalow aan vele voorschriften te houden. De bungalow staat er nu, maar de molen is inmiddels geheel afgebroken...

Mijn rayon? De heer Bloemendal somt de plaatsen langzaam op: Daarle, Ommen, Den Ham, Hardenberg, Dalfsen, Almelo, Enschede en ook de N.O. Polder.

Zijn schoonzoon Nijenhuis, die in maart 1955 bij hem in de zaak is gekomen, heeft ook nog enkele maanden op het hoofdkantoor in Den Haag gezeten. Dochter Annie is kleuteronderwijzeres en met dit werk gaat ze voorlopig rustig door.

De vakantiegenoegens: kamperen en zo nu en dan vliegen.

De leerlingetjes van haar kleuterklas vormden 'n erehaag toen „Juf” Bloemendal in het huwelijk trad met de heer Nijenhuis.

De bruidegom moest spoedig hierna in militaire dienst, maar zijn jonge vrouw had nog haar liefhebberijen, zoals orgel spelen.

Hobbies? Autorijden kennelijk, want de heer Bloemendal wist vorig jaar de derde prijs te behalen in de door De Nederlanden georganiseerde autopuzzeltocht op de Holterberg.

Tijdens de vakanties gaan de heer en mevr. Bloemendal altijd kamperen, meestal in het buitenland. Vliegen vinden ze ook leuk, en dan niet keurig in een DC 7 met een

De bungalow in aanbouw.

drukcabine, maar in een Piper Cub. „Als je boven roggevelden vliegt, ga je ineens de hoogte in”, vertelt de heer Bloemendal, „maar boven de weilanden zak je plotseling naar beneden.”

Het gesprek komt op Den Haag en het hoofdkantoor. „Een prachtig kantoor, dat aan de Groenhovenstraat”, is de mening van de heer Bloemendal. „Uw kantoor aan het Verhulstplein vind ik zo koel.” „Maar het is zo modern en licht”, is de tegenwerping.

„Ja, dat zal wel zo zijn, maar ik vind de Groenhovenstraat toch veel mooier.”

Vlak bij het ouderlijk huis (r.) de woning van het echtpaar Nijenhuis.

